

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΕΜΠ

Ε.Μ.Π.: Εθνικό Μετσόβιο Πειθαρχείο;

Η κυβέρνηση, εν μέσω πανδημίας, βρήκε χρόνο να ασχοληθεί με ένα, κατ' αυτήν, «οξύτατο πρόβλημα». Ας δούμε, όμως, πριν από αυτό, με ποια πραγματικά οξύτατα πανεπιστημιακά προβλήματα ΔΕΝ ασχολείται:

- Δεν ασχολείται με το γεγονός ότι η ουσιαστική πανεπιστημιακή εκπαίδευση παραπαίει ανάμεσα σε κουρασμένους καθηγητές που μιλούν σε μια οθόνη και ζαλισμένους και αποχαυνωμένους φοιτητές που «παρακολουθούν» (κατά την Υπουργό, η τηλεεκπαίδευση «πάει θαυμάσια» και θα παραταθεί, μάλλον, για ένα ακόμη εξάμηνο, σύνολο τρία μέχρι στιγμής).
- Δεν ασχολείται με τους προϋπολογισμούς κατάρρευσης των πανεπιστημίων (μειωμένοι κατά 80%, πλέον), οι οποίοι είναι βεβαιωμένα κάτω από τις στοιχειώδεις ανάγκες (αντίθετα, τα πανεπιστήμια πρέπει να αποδείξουν «αριστεία» για να έχουν ...ηλεκτρικό ρεύμα).
- Δεν ασχολείται με την κατακόρυφη πτώση σε μέλη ΔΕΠ και έμπυχο προσωπικό (η Ελλάδα έχει τη χειρότερη αναλογία φοιτητών ανά μέλος διδακτικού προσωπικού στην Ευρώπη), και την εξάντληση όλων μας στην προσπάθειά μας να διασώσουμε το επίπεδο σπουδών, καλύπτοντας θεόρατες πια «τρύπες» (αντίθετα παρανομεί απροσημάτιστα μην προκηρύσσοντας όπως ο νόμος ορίζει τις κενές θέσεις λόγω συνταξιοδότησης). Και δεκάδες άλλα «δεν»...

Επίσης, ενδιαφέρον έχει με τι άλλο συνοδεύει τον νόμο. Αφού για δεκαετίες αντιμετώπισαν την πανεπιστημιακή εκπαίδευση με πελατειακό τρόπο, φτιάχνοντας τμήματα-φαντάσματα χωρίς πανεπιστημιακές υποδομές σε κάθε γωνιά της χώρας, τώρα προσποιούνται τον τιμητή της ποιότητας της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης και με τον ορισμό βάσης εισαγωγής ωθούν χιλιάδες νέους στα ιδιωτικά κολλέγια και τις - στα όρια τα οικονομικής κατάρρευσης οικογένειές τους - στο ταμείο. Θα λέγαμε, μόνο, ότι αυτό είναι μια λάθος εκπαιδευτική πολιτική, αν δεν ήταν μια ψυχρή και κυνική ενίσχυση της ιδιωτικής εκπαίδευσης, αφού η κυβέρνηση παράλληλα εξίσωσε τα επαγγελματικά δικαιώματα των κολλεγίων με αυτά των πανεπιστημίων, ακυρώνοντας στην πράξη το άρθρο 16 του Συντάγματος.

Βρήκε, λοιπόν, την κατάλληλη στιγμή να επιβάλλει την «τάξη» στα πανεπιστήμια. Πώς;

- Καταργώντας το αυτοδιοικητό τους. Τα πανεπιστήμια συνεχίζουν να έχουν τάχα το «δικαίωμα» να ορίζουν τα του οίκου τους με εσωτερικούς κανονισμούς, υπό την προϋπόθεση ότι αυτοί συμφωνούν με τον νόμο. Έτσι τα πανεπιστήμια χάνουν την αποφασιστική αρμοδιότητα στο χώρο ευθύνης τους και μετατρέπονται σε εκτελεστικά όργανα.
- Στοχεύοντας σχεδόν απροσημάτιστα στη φοιτητική συνδικαλιστική δράση μέσω μιας εξαντλητικής και ακραία συντηρητικής ποινικοποίησης σχεδόν των πάντων (μέχρι ...και της ηχορύπανσης). Τη φύλαξη των εγκαταστάσεων από το κοινό έγκλημα θα πρέπει να είναι κανείς εξαιρετικά παρατηρητικός για να την ανακαλύψει κάπου, σε κάποιο σημείο, του νομοσχεδίου. Άλλωστε, το πραγματικό ενδιαφέρον της κυβέρνησης για τη φύλαξη των

πανεπιστημίων φάνηκε όταν ο σημερινός Πρωθυπουργός κατήργησε ως Υπουργός εν μία νυκτί τον κλάδο των φυλάκων-νυχτοφυλάκων και απέλυσε τους φύλακες.

- Εισάγοντας την πανεπιστημιακή αστυνομία, που δεν είναι καθόλου λιγότερο αστυνομία. Για παράδειγμα, οι ειδικοί φρουροί της Ομάδας Προστασίας Πανεπιστημιακού Ιδρύματος (Ο.Π.Π.Ι.) έχουν και προανακριτικά καθήκοντα κατ' εξαίρεση των καθηκόντων όλων των άλλων ειδικών φρουρών. Η πανεπιστημιακή αστυνομία έχει πλήρη ελευθερία δράσης, αφού η δράση της αναφέρεται στο άρθρο δηλαδή που κατήργησε το πανεπιστημιακό άσυλο.
- Θεσμοθετεί την υποχρεωτική συνεργασία των πανεπιστημιακών διοικήσεων με την πανεπιστημιακή αστυνομία («...οι διοικήσεις των Α.Ε.Ι. υποχρεούνται να διευκολύνουν με κάθε τρόπο το προσωπικό των Ο.Π.Π.Ι. στο Α.Ε.Ι. κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του, όπως αυτά ορίζονται στην παρ. 4.») και απειλεί με κυρώσεις αν αυτή δεν είναι «πρόθυμη» και αποτελεσματική, ξεκινώντας με θεσμοθέτηση πειθαρχικών ευθυνών σε όλα τα επίπεδα αν αρνηθούν την απαραίτητη «βοήθεια», μέχρι οικονομικές κυρώσεις επί των πανεπιστημίων στην περίπτωση που αυτά «δεν συμμορφωθούν».
- Εισάγει τα αλήστου μνήμης «πειθαρχικά φοιτητικά συμβούλια», με πλήρως προσδιορισμένη διαδικασία και προκαθορισμένες ποινές, απλώς για να μετακυλήσει την απεχθή ευθύνη της επιβολής μιας ακραίας διαδικασίας καταστολής στα πανεπιστημιακά όργανα και σε κάποιους συνάδελφους, υπό την απειλή της πειθαρχικής ευθύνης. Αλήθεια, ποιος συνάδελφος θέλει να υποστεί κάτι τέτοιο;
- Μετατρέπει τις πανεπιστημιούπολεις σε αστυνομοκρατούμενα και επιτηρούμενα με κάμερες ιδρύματα, με απαγόρευση εισόδου σε μη μέλη (άραγε δεν ενδιαφέρουν κανένα οι εκατοντάδες περιπατητές στον Ζωγράφου που βρίσκουν σε αυτό μια διέξοδο ή αυτοί που επισκέπτονται το συγκρότημα της Πατησίων ως σημαντικό μνημείο;).
- Επικουρικά, τοποθετεί τη δαμόκλειο σπάθη της διαγραφής (v+3 για το ΕΜΠ, όταν ο μέσος όρος αποφοίτησης στο Ίδρυμα είναι κοντά στα 7,5 χρόνια) για να τιμωρήσει αυτούς που δεν τα καταφέρνουν (ή είναι κάπως «ζωηροί»), μιας που από την πλευρά της έκανε ότι ήταν αναγκαίο. Τους έδωσε δηλαδή καθηγητές, φρόντισε με τη φοιτητική μέριμνα τους οικονομικά αδύναμους, άνοιξε διάπλατα τους δρόμους της επιτυχίας για την επαγγελματική τους προοπτική. (Η, μήπως, τίποτε από όλα;).

Στη βάση των παραπάνω είναι καθαρή ειρωνεία να ονομάζει η κυβέρνηση το νομοσχέδιο αυτό «Εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, Προστασία της Ακαδημαϊκής Ελευθερίας, Αναβάθμιση του Ακαδημαϊκού Περιβάλλοντος και άλλες διατάξεις»!

Η κυβέρνηση κάνει μεγάλο λάθος αν πιστεύει ότι τα πανεπιστήμια θα «σιγήσουν» και θα υποταχτούν στην «προδιαγεγραμμένη» μοίρα τους, υπό την απειλή μιας ακραίας καταστολής. Κάνει το ίδιο λάθος σε ολόκληρη την κοινωνία και σε κάθε πρόβλημα: έχει κουραστεί η κοινωνία από τα απανωτά και ανυπόφορα lockdown; Απειλεί τον κόσμο ότι θα αυξήσει το πρόστιμο από 300 σε 500 ευρώ. Εδώ, χρησιμοποίησε τη γνωστή συνταγή της τρομολογαγνίας («5000 αστυνομικοί στους δρόμους») ακόμη και για ...το χριστουγεννιάτικο τραπέζι!...

Κάνει ακόμη μεγαλύτερο λάθος αν πιστεύει ότι θα χρησιμοποιήσει τους πανεπιστημιακούς δασκάλους σε ρόλους ανακριτών και εισαγγελέων ενάντια στους φοιτητές τους. Κανείς από εμάς, από όλους εμάς, δεν ήρθε στο πανεπιστήμιο για αυτό. Κανείς δεν θα το κάνει.

Σε μια τόσο κρίσιμη καμπή για τα πανεπιστήμια, η «σιγή» της Διοίκησης του ΕΜΠ είναι εκκωφαντική. Είναι απροθυμία ανάληψης ευθύνης έναντι μιας εξουσίας διατεθειμένης να σαρώσει δικαιώματα, πανεπιστημιακές παραδόσεις, ακόμη τον ίδιο τον συμβολισμό του ΕΜΠ στην ελληνική κοινωνία ή

είναι σιωπηρή συναίνεση; Και δεν γίνεται αντιληπτή η εφιαλτική προοπτική οξύτατων εσωτερικών, μάταιων και σε λανθασμένη βάση αντιπαραθέσεων που το νομοσχέδιο αυτό αναπόδραστα παράγει;

Το νομοσχέδιο δεν θα περάσει. Είναι ενάντια στην πραγματικότητα, ενάντια στην φύση του πανεπιστημίου ως κατεξοχήν χώρου δημοκρατίας σε ολόκληρο τον κόσμο. Είναι ενάντια στην απλή λογική. Ας μη βάλει κανείς πλάτη σε αυτό.

Ούτε ο κόσμος θα σταματήσει να αντιστέκεται, να ονειρεύεται, να αγωνίζεται. Η κοινωνία μας χρειάζεται ελπίδα, όχι περισσότερο φόβο και περισσότερα δεσμά. Χρειάζεται ελεύθερα μυαλά, όχι πηλήκια.

- ΝΑ ΑΠΟΣΥΡΘΕΙ ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΠΟΥ ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΙ ΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ ΣΕ ΠΕΙΘΑΡΧΕΙΑ
- ΝΑ ΕΝΙΣΧΥΘΕΙ ΑΜΕΣΑ Η ΦΥΛΑΞΗ ΜΕ ΜΟΝΙΜΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΤΟΥ ΕΜΠ
- ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

18.01.2021